

The Gleaner

Vol 21 (1997)

In Memoriam of Leandros Vranousis

Λεάνδρος Βρανούσης, 1921-1993: Οι δύο ιστορίες

Σπ. Ι. Ασδραχάς

doi: [10.12681/er.201](https://doi.org/10.12681/er.201)

To cite this article:

Ασδραχάς Σ. Ι. (1997). Λεάνδρος Βρανούσης, 1921-1993: Οι δύο ιστορίες. *The Gleaner*, 21, 9-14.
<https://doi.org/10.12681/er.201>

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΒΡΑΝΟΥΣΗΣ, 1921-1993: ΟΙ ΔΥΟ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΕΑΝΔΡΟ ΒΡΑΝΟΥΣΗ έχουν μιλήσει πολλοί, όλοι τους τιμητικά, όταν πρόκειται για τὸ ἔργο του, όλοι τους με ἀγάπη, όταν πρόκειται για τὸ πρόσωπό του. Κάποιοι, συναγωνιστές του ἢ φίλοι του, ἄφησαν, σὲ ἀνύποπτο χρόνο, τὴ μαρτυρία τους γιὰ τὴν καθημερινότητά του, τὸ δύσκολο ζῆν· ἄλλοι τους μίλησαν ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ θυμήθηκαν τὰ βουνά, τὴν ἀντίσταση, τὴ Διαφώτιση: ἀκόμη καὶ τὰ ποιήματά του:

*πάρε τ' ἀπάτητο στρατὶ ποὺ πάει
στὶς ἄγνωρες κορφές, στὰ καταράγια,
π' ὁ αἰτὸς πετώντας σύγνεφα τρουπάει
καὶ πάει. Σὲ μαγεμένη ἐκεῖ σπηλιὰ
δροσόνερο δακρῶζον κάποια βράγια.
Καλότυχος ἂν πιεῖς καὶ μιὰ σταλιά!*

Ψήγματα ὅλα τοῦτα μιᾶς βιογραφίας, ὄχι μόνο πνευματικῆς. Μίλησε καὶ ὁ ἴδιος κατὰ καιροὺς γιὰ τὸν ἑαυτό του, μάλιστα στὰ 1977, ὅταν χρειάστηκε νὰ υποβάλει ἓνα ὑπόμνημα στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ νὰ γίνεῖ ἀποδέκτης μιᾶς ἀμήχανης ἀπόρριψης. Μίλησε γιὰ νὰ πεῖ πολλά: ἀνάμεσα σὲ ὅσα εἶπε, ἓνα ἰδιαίτερος καιρὸς, οἱ λόγοι δηλαδὴ ποὺ ὑπαγόρευαν τὸ πεδίο τῆς ἐπιστημονικῆς του ἔρευνας. Εἶναι λόγοι ποὺ παραπέμπουν σὲ μιὰ ἀνάγκη γιὰ συνθετικὴ πρόσληψη τῆς ἱστορίας καὶ ὑποδεικνύουν τὴν αἴσθηση μιᾶς συνολικῆς ἱστορίας: αὐτὴ τὴν ἀνάγκη καὶ αὐτὴ τὴν αἴσθηση τὴν κατακερμάτισε σὲ ἓνα πλῆθος ἐξειδικευμένων ἐρευνητῶν, τὸ συνδετικὸ νῆμα τῶν ὁποίων δὲν εἶναι γιὰ ὅλους εὐδαλολο. Γιατὶ ὁ Λέανδρος ἀνῆκε σ' ἐκείνη τὴ γενιὰ ποὺ ἀποστρεφόταν τὴν ἐκφορὰ τῆς θεωρίας, ἀναγκαστικὸ τίμημα τῆς ἐπιστημονικοποίησης τῶν νεοελληνικῶν σπουδῶν κάτω ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸ ἑνὸς ἀνισοσκελοῦς θετικισμοῦ. Μίλησαν, λοιπόν, πολλοὶ γι' αὐτὸν καὶ γιὰ πολλὰ ἀπὸ ὅσα ἔγραψε: τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἔχει γίνεῖ λόγος γιὰ τὸν ὅλον Βρανούση. Οὔτε σήμερον θὰ γίνεῖ.

Συνήθως γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος λένε πῶς ταιριάζει ἓνα

είδος βιογραφίας, ή πνευματική βιογραφία: παραπέμπει, όπως κάθε βιογραφία, σε συλλογικά φαινόμενα και ζητιέται να ερμηνευθεί μέσα απ' αυτά· παραπέμπει, σε τελευταία ανάλυση, στην ατομική πρόσληψη των συλλογικών φαινομένων, στα ατομικά αλλιώς δράματα. Όστόσο, για το Λέανδρο ή απλούστερη μορφή πνευματικής βιογραφίας, δηλαδή ή αποτίμηση του έρευνητικού του έργου, ανήκει στα δύσκολα και όχι στα εύκολα έργα: αν φυσικά λέγοντας αποτίμηση εννοούμε κάτι πέρα από την περιληπτική διατύπωση των όσων έγραψε συνοδευόμενη από τις γενικές κρίσεις κάποιων επαϊόντων· αν δηλαδή ή αποτίμηση έχει ως προϋπόθεση τή γνώση τής έσωτερικής ιστορίας των θεμάτων με τά όποια ο ίδιος καταπίαστηκε μιá ολόκληρη ζωή, χωρίς ποτέ να απομακρύνεται από κανένα απ' αυτά, χωρίς ποτέ να θεωρεί ότι ξέμπλεξε με κάποια απ' αυτά. Δύσκολο να βρείς τόν ιδανικό αποτιμητή που θά διέθετε τó ίδιο γνωστικό εύρος του Λέανδρου Βρανούση: τó εύρος αυτό προϋποθέτει ένα συλλογικό ιστορικό, πολλά πρόσωπα που θά συνέκλιναν μόνο ως προς τις μεζονες υποθέσεις του έργου του, υποθέσεις που χρειάζεται να συγκροτηθούν μέσα από ένα κατ' έξοχή εύρετικό χαρακτήρα έργο, υποθέσεις που δέ διατυπώθηκαν ρητά. Έργογραφήθηκαν όταν χρειάστηκε να μιλήσει για τόν εαυτό του ξεπερνώντας τó φράγμα τής άριστοκρατικής του μετροέπειας· στο ύπόμνημα του 1977.

Δίπλα στην πνευματική, μάλιστα πριν απ' αυτή, υπάρχει μιá άλλη βιογραφία, θά τήν έλεγα των κινημάτων τής ψυχής. Από τις εκφράσεις της θά μπορούσε κανείς να διακρίνει τούς μουσικούς τόνους τής καλλιέργημένης του στιχουργίας που πηγαίνει περισσότερο στον Μαβίλη παρά στον Κρυστάλλη· θά μπορούσε ακόμη περισσότερο κανείς να επιμείνει στο ήθος που τόν οδήγησε στην ΕΑΜική αντίσταση και σε ό,τι έμεινε απ' αυτήν ως πόνος ζωής στη συνείδησή του· θά μπορούσε να συγκρατήσει τó μετακατοχικό δύσκολο ζήν, για τó όποιο άφησε τις τυχαίες του μαρτυρίες ó Γιώργος Κοτζιούλας, ένας από τούς αγαπητούς του τής ήπειρωτικής όμοψυχίας. "Όλα τούτα θά μιλούσαν για μιá γενιά που γλίτωσε από τó θάνατο και κάποτε έξοικονόμησε τή ζωή: ó Λέανδρος ανήκει σ' αυτό της τó κομμάτι. Είναι μιá γενιά που με όλους τούς τρόπους, όσοι περνούσαν από τó χέρι της, είχε προσπαθήσει να ανταποκριθεί στο διαιώνιο αίτημα τής άπελευθέρωσης κάποιων δυνάμεων τής χώρας που οι εκπρόσωποι της τις θεωρούσαν κι αυτές διαιώνιες και συνεχώς καταπιεζόμενες· τις έλεγαν και προδομένες, όχι μόνο αυτοί αλλά κι άλλοι πριν απ' αυτούς, οι προπάτορές τους, ó Παλαμάς και άλλοι. Βρήκε ή γενιά αυτή τή θέση στο άριστο κίνημα, στην έθνική του μάλιστα έκδοχή, και τού έμειναν, οι εκπρόσω-

ποί της, πιστοί, ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του: ὁ Λέανδρος ἐξοικονομώντας τὴ ζωὴ καὶ παίρνοντας βαθιὰ ἐκδίκηση, μαζὶ μὲ τὸν ἔπαινο τῶν σοφιστῶν. Ὁ Σκυλόσοφος καὶ ὁ Ρήγας μαζὶ μὲ τὸν Μάξιμο καὶ τὸν Περδικάρη, γιὰ νὰ μείνω σὲ ἐλάχιστα παραδείγματα, συσταίνουν ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐδιάκριτα πεδία τῶν ψυχολογικῶν προϋποθέσεων τῶν ἐρευνητικῶν του ἐπιλογῶν, ἐκείνων πού εἶχαν ὡς ἀφετηρία τὴν πίκρα τῆς ἠττημένης ἀντίστασης. Αὐτὲς ὅμως οἱ ἀριστερῆς προέλευσης ψυχολογικὲς καὶ ταυτόχρονα πολιτικὲς προϋποθέσεις δὲν μεταφράστηκαν σὲ ἓνα ὑποτιθέμενο αὐτονόητο ἀπάντημα μὲ τὸ μαρξισμό: τὸ ἱστοριογραφικὸ αἰτούμενο ἐξυπηρετοῦνταν ἀπὸ μιὰ πρωιμότερη ἀπαίτηση, τὴν ἀποκατάσταση τῶν γεγονότων. Προεῖχαν οἱ δρόμοι τῆς εὐρυμάθειας, οἱ δρόμοι τῆς εὐρετικῆς, τῆς φιλολογικῆς κριτικῆς, τῶν τεχνικῶν τῆς ἱστορίας.

Σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπαιτήσεις ὁ Λέανδρος ἔγινε ὑπόδειγμα. Θὰ τὸν ἀδικούσαμε ὅμως ἂν περιορίζαμε τὴν ἐμφασὴ μας στὴν πολυθεματικότητά τῶν ἐνδιαφερόντων του, στὴν ἀπέραντη εὐρυμάθειά του, στὴν ἀψεγάδιαστή του μεθοδικότητα: δὲν θὰ τὸν κατανοοῦσαμε, ἐπίσης, ἂν ἐκφράζαμε τὴ λύπη μας λέγοντας ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ τεράστιο γνωστικὸ κεφάλαιο, ἡ κωδικοποίησή τῆς ἱστορίας τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων ἀπὸ τὴν Ἑλωση καὶ ὕστερα, δὲν πῆρε τὸ δρόμο τῆς γραπτῆς διατύπωσης, λέγοντας ὅτι ἡ τελειομανία ἢ ἡ ἀναβλητικότητά του τὸν ἔκαναν νὰ μὴ στέλνει στὸ τυπογραφεῖο τὰ κείμενα πού εἶχε γράψει καὶ ἀνακοινώσει. Ἐξηγοῦμαι.

Ἡ εὐρυμάθειά του δὲν ἦταν μόνο τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς σωρευτικῆς διαδικασίας: πίσω ἀπ' αὐτὴ ὑπῆρχε ἓνα σχέδιο, μιὰ σύνθεση τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας. Ἀναφέρομαι σὲ δυὸ συντεταγμένες τοῦ σχεδίου του, χωρὶς αὐτὲς οἱ δυὸ νὰ τὸ ἐξαντλοῦν ἢ νὰ τὸ συνοψίζουν, τὴ συνέχεια καὶ τὴν ἀσυνέχεια πού καὶ οἱ δυὸ συνυπάρχουν στὸν ἴδιο χρόνο, ἀλλὰ πού κάθε μιὰ ἔχει τὸ δικό της κοινωνικὸ καὶ πολιτισμικὸ χρόνο. Τὴν ἀσυνέχεια τὴν ἐκφράζει ὁ Διαφωτισμός, ἴσως καὶ ὁ Σκυλόσοφός του, ἂν τὸν εἶχαμε ὡς ἱστοριογραφικὸ ἀποτέλεσμα: πρόκειται γιὰ μιὰ ἀσυνέχεια πού γίνεται συνέχεια μέσα ἀπὸ ἄλλους δρόμους, λόγου χάρη τὸ κίνημα γιὰ τὴ δημοτικὴ γλῶσσα. Ὁ γλωσσικός του Ψαλίδας καὶ ὁ Βηλαράς εἰκονογραφοῦν μὲ τὸν πιὸ «εὐγλωττο» —ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ ἴδιος— τρόπο τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὴ μελέτη αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆς συνέχειας μέσα ἀπὸ τὴν ἀσυνέχεια. Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ τὰ φαναριώτικα τραγούδια, ἀσυνέχεια ἐδῶ μέσα ἀπὸ τὴ συνέχεια τῶν «μουσικολογιωτάτων», τραγούδια πού τὰ ἔμασε ἓνα ἓνα καὶ τὰ ἔβλεπε ὡς μέλος καὶ στιχουργία, δηλαδή ὡς πολιτισμικὸ γεγονός. Τὴ συνέχεια τὴ βλέπει καὶ τὴν ἀναδεικνύει μὲ τὸ δικό του συστηματικὸ καὶ σοφὸ τρόπο σὲ ἄλλα ἐκφραστικὰ πεδία, ἐκκλησιαστικῆς ἢ κοσμικῆς προέλευ-

σης: τὰ χρονικά τῆς Ἡπείρου ἀποτελοῦν ἓνα καλὸ παράδειγμα ἀναλυτικῆς προσπέλασης στὸ θέμα αὐτό, καὶ ὄχι μόνον τὰ χρονικά τῆς Ἡπείρου ἀλλὰ καὶ οἱ Διδαχῆς τοῦ Νεάγου, τὰ λειτουργικά κείμενα. Ὡστόσο, ἡ συνέχεια αὐτῆ δὲν εἶναι μιὰ ἐπανάληψη, εἶναι μιὰ προσαρμογὴ καὶ μιὰ ἀνασηματοδότηση. Ὅχι μόνον αὐτό: εἶναι ἔκφραση πολιτισμικῶν ὠσμώσεων καὶ συγχρόνως δείκτης τῶν προσλήψεων τῶν συστατικῶν στοιχείων αὐτῆς τῆς συνέχειας. Πρὸς τὴν πρώτη κατεύθυνση, γιὰ νὰ μὴν πολλαπλασιάσουμε τὰ παραδείγματα, πάλι οἱ Διδαχῆς τοῦ Νεάγου. Τὸ εὑρημα τοῦ Βρανούση δὲν συνίσταται ἀπλῶς στὸ ὅτι ὑπέδειξε τὸ πρότυπο τοῦ ἔργου αὐτοῦ, κάποιους λόγους τοῦ Μανουήλ τοῦ Κορινθίου· συνίσταται κυρίως στὸ ὅτι εἰκονογραφεῖ μέσω ἐνὸς πολυσήμαντου ἱστορικοῦ παραδείγματος τὴν ἔννοια τοῦ *après Byzance*, δείχνοντας συγχρόνως τὶς κοινωνικὲς προϋποθέσεις τῶν πολιτισμικῶν ὠσμώσεων ποὺ συνεπάγεται ἡ ἔννοια αὐτή. Τὰ φαναριώτικα τραγούδια του δὲν καλύπτουν μόνον ἓνα γραμματειακὸ κενό: δείχνουν κι αὐτὰ μιὰ διαδικασία πολιτισμικῆς ὠσμωσης ποὺ ἀρχίζει αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τὸν 17^ο αἰῶνα, ἀλλὰ ἐκφράζει τὴν ἱστορικότητα μιᾶς κοινωνίας ποὺ ἐδραιώνεται στὸν αἰῶνα αὐτό. Ἡ «στρωματογραφία» —ὅπως τὴν ἔλεγε— τῶν ἠπειρωτικῶν χρονικῶν, ὡς εὔρετική διάσταση τῆς ἔρευνας αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἱστορικῆς ἀπομνημόνευσης, παραπέμπει σὲ γενικότερα φαινόμενα, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ἡ ἀσυνέχεια τῶν σηματοδοτούμενων, ἡ ὀπτική ἀσυνέχεια τῶν σηματοδοτούμενων δὲν εἶναι ἀπλῶς ἀντικείμενα τρυφῆς περὶ τὰ ἀξιοπεριέργα, ἀλλὰ δείκτες γιὰ τὴ διακρίβωση τῶν ὁρίων τῆς συνέχειας τῶν μηχανισμῶν τῆς μνήμης.

Ὅλα τοῦτα δὲν εἶναι ἄσχετα μὲ γενικότερες θεωρήσεις γιὰ τὴν ἴδια τὴν ἱστορία τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων καὶ γιὰ ὅ,τι αὐτὴ συνέλκει, τόσο ὡς πρὸς τὴν «κοινωνιολογία» τῆς ὅσο καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐργαλειακὴ τῆς συγκρότησης. Ἡ ἱστορία τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων ξεκίνησε ὡς μιὰ ἀσύνδετη ἀνασκόπηση τῆς νεοελληνικῆς παιδείας γιὰ νὰ ὑποταχθεῖ κατόπιν στὴν ὀπτικὴ τῆς ἱστορίας τῆς λογοτεχνίας καὶ νὰ ξαναγυρίσει μετὰ στὴν πρώτη τῆς ἀφετηρία. Ὁ Βρανούσης ὑπότασσε στὴν τέχνη τοῦ λόγου αὐτὸ ποὺ πραγματικὰ ἀποτελοῦσε τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια, δίνοντας ἔτσι τὸ ἱστορικὸ ἀνάπτυγμα τῆς τελευταίας καὶ συγχρόνως τὴ φυσιογνωμία τῶν διανοουμένων: καὶ ἡ μιὰ καὶ οἱ ἄλλοι παραπέμπουν σὲ συνέχειες καὶ ἀσυνέχειες ποὺ μὲ ἐκδηλο τρόπο ἐπισήμανε ὅταν ἀναδείκνυε τὸ πεδίο τοῦ πολιτικοῦ στοχασμοῦ, ὑπόφορο μιᾶς μακρᾶς πνευματικῆς πρακτικῆς μὲ καθορισμένες τὶς κοινωνικὲς τῆς ὑποδοχῆς, ἀλλὰ καὶ διαμορφούμενο σὲ ἀσυνέχεια, ὅταν οἱ ὑποδοχῆς αὐτὲς ἄλλαζαν φυσιογνωμία μέσα ἀπὸ τοὺς μηχανισμοὺς οἱ ὁποῖοι διέπαν τὰ ἐξουσιαστικὰ μορφώματα. Ὁ πολιτικός

του Χριστόπουλος δίνει τὸ στίγμα τῶν ἐνδιαφερόντων του καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή.

Ἡ συνέχεια ὥστόσο ἐξειδικεύεται καὶ στοὺς ἐκφραστικούς τρόπους: βαθὺς γνώστης τῶν κειμένων, ἤξερε τὴν τεχνικὴ τῆς κατασκευῆς τους, τὴν ἐξάρτησή τους ἀπὸ ἄλλα κείμενα, ἤξερε τὸν κυκλικὸ βηματισμὸ ἑνὸς τρόπου σκέψης ποὺ κάποτε καταλήγει σὲ ἐθισμό χωρὶς τὴν ἀρχικὴ τῆς δομικὴ καὶ λειτουργικὴ τονικότητα. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ μίλησε γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς συγκρότησης τῆς concordance τῆς νεοελληνικῆς γραμματείας, ἀπὸ τίς ρίζες ὡς τὸν Ἑλύτη, ποὺ θὰ ἀναδείκνυε ὄχι μόνον τὴν ἐξάρτηση τοῦ νεοελληνικοῦ λόγου ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, ἀλλὰ καὶ τοὺς μηχανισμοὺς τῆς ἐκφορᾶς του. Εἶναι εὐνόητο ὅτι φτάνουμε ἔτσι σὲ ἄλλου τύπου ἀναζητήσεις, στὴν ἀναζήτηση τῆς φυσιογνωμίας τοῦ δέκτη τοῦ νεοελληνικοῦ λόγου, σ' αὐτὸ ποὺ ὁ Δημαράς ὀνόμαζε συλλογικὲς συνειδήσεις.

Νά, λοιπόν, γιατί ἔχουμε νὰ κάμουμε μὲ δυὸ ἱστορίες, μὲ τὴ συνείδηση ὅτι ἔχουμε νὰ κάμουμε μὲ δυὸ ἱστορίες. Δὲν εἶναι οἱ μόνες.

Ἔλεγα πιὸ πρὶν ὅτι δὲν θὰ κατανοοῦσαμε τὸν Λέανδρο Βρανούση, ἀν ἐκφράζαμε τὴ λύπη μας γιατί δὲ μᾶς μετᾶδωσε ὅλη του τὴ σοφία. Καὶ ἐδῶ πάλι νομίζω ὅτι βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ δυὸ βιοματικὲς ἱστορίες: γιὰ τὸν Βρανούση οἱ μερικεύσεις ἀνῆκαν σὲ ἓνα ὅλο καὶ αὐτὸ τὸ ὅλο τὸ ἀφηγοῦνταν ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτὸ του. Κάποτε εἶχε πεῖ, τὸ 1986, στοὺς συμπατριῶτες του τοὺς Γιαννιωτὲς ὅτι ἔχει χρέος νὰ πεῖ αὐτὰ ποὺ ξέρει, νὰ ἀνακοινώσει τὰ εὐρήματά του, τὰ εὐρήματα ἐκεῖνα ποὺ συνθέταν τὸ ὅλο, τὴν ἐσωτερικεὺση ἀλλιῶς μιᾶς ἱστορίας ποὺ τὴν ἀνάστανε ψηφίδα μὲ ψηφίδα. Σολωμικὸ ἀντίστοιχο, ἡ ἱστορία τῶν σιωπῶν του ζητᾷ ἄλλες ἐξηγήσεις πέρα ἀπὸ τὴν ἀναβλητικότητα καὶ τὴν τελειοθρία: ὁ ἴδιος τὸ εἶχε πεῖ κάποτε ρητὰ μὲ τὴ συμβατικὴ γλώσσα τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅτι δηλαδὴ κάποιες ἀπὸ τίς ἔρευνές του, ποὺ δὲν πῆραν τὸ δρόμο τῆς δημοσιότητας, τοῦ ἐπέβαλλαν νὰ τίς ἀρθρώσει σὲ ἓνα βιβλίο· δηλαδὴ νὰ ὀργανώσει μιὰ θεματικὴ μέσα στὶς διαστάσεις καὶ στὶς διασυνδέσεις ποὺ ὁ ἴδιος ἤξερε ὅτι ἡ θεματικὴ αὐτὴ συνεπάγεται. Μιὰ δεύτερη, ἔτσι, ἱστορία, ἡ ἱστορία τῶν σιωπῶν ποὺ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ ἀπλώσουν τὸ χέρι γιὰ νὰ βροῦν τὴ φωνή τους.

Τὴ γενιά του ἕνας ὁμότεχνός του, χωρὶς ὅμως τὴ δική του σοφία καὶ τέχνη, τὴν εἶπε δρακογενιὰ ποὺ ἀνεβαίνει τὴ ματωμένη σκάλα τοῦ οὐρανοῦ. Τοῦ Βρανούση οἱ ἐκφράσεις ἦταν ἠπιότερες, ὄχι χωρὶς καημὸ καὶ θυμηδία. Τὴ δική του γενιά, τοὺς «κεκοιμημένους» συναγωνιστὲς τῆς Ἀντίστασης, τοὺς εἶχε κι αὐτοὺς μέσα στὰ χρέη του. Αὐτὴ τὴν ἱστορία τὴν ἀφηγοῦνταν, ἔγραψε καὶ γι' αὐτὴ μὲ τὴν προσωπικὴ του μάχη στὴν ὑπό-

θεση τῶν φακέλων. Ἦταν κι αὐτὴ μιὰ δευτέρη ἱστορία, ἓνα βίωμα ποὺ νομίζω ὅτι μεταγραφóταν στὴν ἄλλη ἱστορία ποὺ ἔγραφε μέσα ἀπὸ τοὺς αὐστηροὺς κανόνες τοῦ πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, ὅταν ἔχεις ἀφομοιώσει τὸ δίδαγμα τοῦ οὐδὲν ἀμάρτυρον αἰείδω. Αὐτὴ ἡ βιωματικὴ, ἡ ζώσα ἱστορία ποὺ τὴν ἐπικέντρωνε στὴν Ἐπίστασι τὸν ἔκανε νὰ βλέπει τοὺς ἀνθρώπους μέσα ἀπὸ τὸ ἐξανθρωπιστικὸ πρίσμα τῆς φιλαλληλίας, τὸν ἔκανε οἰκτεῖο μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τὸν Ψαλίδα, τὸν Ρήγα, νομίζω συγχρόνως καὶ κριτικὰ κατανοητικὸ γιὰ ἄλλους, ποὺ τοὺς ἤξερε βαθιὰ καὶ γι' αὐτοὺς δὲν ἔγραψε μολονότι εἶχε πράγματα νὰ πεῖ, ἔστω καὶ στὸ εὐρηματικὸ ἐπίπεδο, λόγου χάρι γιὰ τὸν Μακρυγιάννη, γιὰ τὸν Παναγιώτη Ζωγράφο, ποὺ ἤξερε ποιανοῦ σπιτιοῦ στὴν Ἀθήνα ζωγράφισε τοὺς τοίχους. Ἴσως μὲ αὐτοὺς γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἔγραψε, τοὺς πρωτόγονους τῆς σκέψης καὶ τῆς ἐπανάστασης, εἶχε συναντηθεῖ στὰ ἡπειρωτικὰ βουνά, τοὺς κατανόησε μὲ ἀγάπη, ἀλλὰ μὲ τὴ συγκατάβαση τοῦ Διαφωτιστῆ: νομίζω ὅτι τοὺς ἔβλεπε ὡς ἀντικείμενα, ὄχι ὑποκείμενα τῆς ἱστορίας, τῶν διπλῶν ἱστοριῶν τῶν ὁποίων ἦταν μάρτυρας καὶ μέτοχος.

ΣΠ. Ι. ΑΣΔΡΑΧΑΣ